

[Arbejdsministeren.]

Da vi fik uddannelsesloven, var erhvervene allerede inde i en vældig omstillingsproces. Den er fortsat siden da og er stadig under hastig udvikling. Maskinelt udstyr udskiftes, arbejdsprocesser ændres, nye materialer kommer til, og nye produktioner tages op. Samtidig er der produktionsområder, som får svindende betydning, og erhverv, der mindsker efterspørgslen efter arbejdskraft.

Dette fører med sig, at arbejdskraften stadig må omstille sig til nye opgaver, hvor kravene til praktiske færdigheder og teknisk viden er andre end hidtil. De kvalifikationer, der for blot få år siden var tilstrækkelige, vil ofte være forældede i dag eller i løbet af få år.

Det er i denne situation, uddannelsesloven får sin særlige betydning. Den åbner adgang for de ikke-faglærte arbejdere til en uddannelse, der er afpasset efter den tekniske udviklings krav og den enkelte branches behov. Den skaber derved forudsætninger for de omplaceringer af arbejdsstyrken, som omstillingen i erhvervene nødvendiggør, og baner således vej for et smidigt arbejdsmarked. Den bliver derigennem et betydningsfuldt instrument i en arbejdsmarkedspolitik, der har den fulde beskæftigelse som mål.

Med hensyn til opbygningen af det uddannelsessystem for de ikke-faglærte, som sættes i gang på grundlag af loven af 1960, og de resultater, der er opnået i den forløbne tid, kan jeg henvise til de oplysninger, der er givet herom i de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og til de redegørelser, der indeholdes i de beretninger, der udsendes af uddannelsesrådet. Den første af rådets beretninger omfatter tiden fra lovens ikrafttræden til 31. marts 1962; den vil blive genoptrykt og kan stilles til rådighed for tingets ærede medlemmer. Den anden beretning, der dækker de 2 sidst forløbne finansår, vil, så snart den er færdigtrykt, blive omdelt. Jeg tror, det kan ske i løbet af få dage.

Under hensyn til, at der således er fylde oplysninger til rådighed, skal jeg ikke her gå ind på mange enkeltheder, men blot nævne, at uddannelsen altovervejende sker som dagundervisning på kursus af 3 ugers varighed, at der gives undervisning et halvt hundrede steder over hele landet, at deltagertallet er steget fra omkring 4.000 i 1960-61 til noget over 10.000 i 1963-64, og at det er arbejdsmarkedets organisationer, der gennem deres repræsentanter i brancheudvalgene og uddannelsesrådet har den afgørende indflydelse på uddannelsernes indhold og kvalitet. Jeg tillægger dette sidste megen betydning, fordi det giver grund til at tro, at uddannelserne hele tiden holdes à jour med det omstillingsbehov, jeg nævnte før, og at de er af virkelig værdi for virksomhederne såvel som for den arbejder, der har gennemgået kursus med tilfredsstillende resultat.

Det er for mig at se aldeles afgørende, at arbejdsmarkedets organisationer accepterer den uddannelse, loven skaber grundlag for. Derfor lægger jeg også megen vægt på, at organisationerne gennem uddannelsesrådet enstemmigt har givet udtryk for, at loven i sin nuværende redaktion indtil videre synes at være et hensigtsmæssigt grundlag for videreudviklingen af de ikke-faglærte arbejders uddannelsessystem.

Regeringen deler denne opfattelse, og jeg anbefaler derfor forslaget om en udskydelse af lovens revision til det høje tings velvillige behandling.

For så vidt angår det samtidig fremsatte forslag om en tilsvarende udskydelse af revisionen af ungdomsloven, skal jeg henvise til de ledsagende bemærkninger og derudover kun gøre få tilføjelser.

Ungdomsloven tager især sigte på at give unge, der — ofte på grund af tilpasningsvanskeligheder eller andre særlige forhold — ikke har haft mere regelmæssig beskæftigelse og derved opnået praktiske færdigheder og teknisk viden, en uddannelse, der er mere grunduddannelsespræget end de kursus, der gives i henhold til uddannelsesloven, og